

Jelige: Fény

Esti illúzió

Tegnap, mikor Debrecenbe tartottam, hogy megnézzem a színház esti előadását, a buszon ülve azon morfondíroztam, milyen szerencse, hogy egy színésznek nem kell életét adnia azért, hogy eljátszhasson egy darabot. Nem is lennének annyian, amennyi előadás be van tervezve a színházak programjába. Igen, jó, hogy Dolhai Attila is él még és nem lett a Rómeó és Júlia áldozata. Mennyi színész hal meg nap mint nap a színpadon, másnap meg már a forgalmi dugóban találkozunk velük. Mások meg minden este szerelembe esnek. Hány meg hány szenvedélyes csók csattan el, amiből egy sem valódi. Lenne is az, a szerelmes királynőt alakító színésznőt férje még aznap este elhagyná. Történetek születnek mindennap és mindegyik hamis. Másfélórás darab szünettel megszakítva, ami a valóságról szól, pontosabban arról, hogy a történet megalkotója hogyan látja a valóságot. Egyszóval a valódi élet bemutatása néhány négyzetméteren. De olyan, mintha ott és akkor velünk is megtörténne. Mi is szereplői vagyunk az eseményeknek, hiszen a szereplő érzelmi tusáját mi is megvívjuk. Illúzió az egész. Ahogy így gondolkodtam, a velem szemben ülő férfi kérdőn rám mosolygott. Az az érzés támadt bennem, hogy ez egyszer már megtörtént velem. És akár meg is történhetett.

Az út nem volt több félóránál. Befutott a busz, én leszálltam és elindultam a színház felé. Sétáltam, hisz volt időm. Pontosan 43 percem. A tél komorságától megszabadított emberek tömege nyüzsgött a tavaszi utcán és mintha mindenki azon lett volna, hogy kivegye részét a megújulásból. Ahogy elnéztem őket, sok kis történetbe csöppentem bele. Elhaladva egy kávézó mellett egy szerelmespárt pillantottam meg. Nem rég ismerkedhettek meg, olyan bizonytalanul, de annál szenvedélyesebben néztek egymásra. Milyen szépek is voltak. Arra gondoltam, én is lehetnék szerelmes, én is lehetnék az a lány, és a fiú az én kezemet fogná. Rám nézne olyan szerelmesen. Egy pár percig eltűnődtem ezen, és bár szembesülnöm kellett a valósággal, hogy nem, sajnos nem én vagyok az a lány, és még csak szerelmes sem vagyok, de felkeltette bennem a szerelem iránti szerelmet és ettől valahogy jobb kedvem lett. Ezzel az érzéssel folytattam utamat fejemet az égnek szegezve, hogy átadjam magamat a napsütésnek, mikor arra lettem figyelmes, hogy valaki panaszos hangon próbálja meg felhívni magára a figyelmemet. Lejjebb eresztettem tekintetemet és egy meggyötört szempár találkozott össze az enyémmel. Egy koldus ült a járda szélén és kenyérrevalóért könyörgött. Megsajnáltam és arra gondoltam, lehetett ő jó ember, hisz nem is ismerem. Egy percre az ő történetét az enyémmé éreztem és adtam neki pár forintot. Az addigi kellemes érzést most egy szomorúbb váltotta fel bennem. A koldus helyzete is megérintett, de most örültem, hogy nem vagyok az ő helyében. Annyira elmélyedtem gondolataimban, hogy a

külvilág zajai teljesen eltompultak körülöttem, ahogy mentem magam elé nézve csak a járdát figyeltem. Egyszer elhaladt mellettem egy szirénázó mentőautó, később néhány utcával arrébb felvonuló sereggel találkoztam, de nem tudom, mit ünnepeltek, mert ekkor már nem figyeltem annyira, inkább saját érzéseimmel voltam elfoglalva. Kialudtak körülöttem a fények és láttam a koldust a színpadon. Láttam a lányt, ahogy összetalálkozik a szemük és éreztem a részvétet. Elhaladt a mentőautó és a felvonuló sereg. A lány csak ment, egyik sarkot hagyta el a másik után, mígnem lassan elfogytak az emberek és csak egyet látott vele szembe jönni. A férfi egyre csak közeledett és engem egyre jobban elöntött a félelem. Már teljesen közel volt a lánynak, amikor hirtelen fájdalom hasított a mellkasomba. A férfi felemelte a kezét és egy kést szúrt a lányba. A lány összeesett, de a férfi csak emelte a kezét és szúrt. A vér patakban folyt.

Ekkor a függönyök legördültek, a fények kigyúltak, a zajok felerősödtek körülöttem. Úgy néztem fel, mint akit leforráztak. Egy húsz év körüli fiú állt előttem. Félig kábultan végignéztem rajta. Kés volt a kezében. Ő rám somolygott és tovább ment. A színház csak pár lépésre volt. Még csak néhány ember volt ott, de a barátnőm már az ajtónál várt.